

Lugosi Lou

ÚTKANYAR

2019-06-06 | NOVELLA

Puhán gurult az autó. Kellemes utazás volt. Téli, fehér utazás. Az ösvényeken se járt senki, csak a madár. A madár a fák között ugrált, parányi ujjai nyomát a hóba véste. A krikosz-krakszok a hóesésben lassan oroszlánkörmökké változtak, szörnyek patáját

rajzolták az utat szegélyező fák gyökerei közé.

– Megérkeztünk, végállomás! – rikkantott Emma veje. – Kiszállás! – tette még hozzá.

Tehát el kell hagyni a puha ülést, a reménykedést, hogy eltévedünk a fehérségben, és isten tudja, hol kötünk ki, miféle ismeretlen, elvarázsolt helyen, birkák és elefántok között vagy Csipkerózsika üvegkoporsója mellett.

Tiszta, csinos ház előtt álltak, körben rendezett kert, és magas fák mutatták a könnyen elérhető végtelent, akár az útjelzőnyilak.

– Arra! Arra tessék!

Emma meglepődve vizsgálta a környezetet. Először látott „öregék otthonát”, mert hát ő maga is először volt öreg. A veje azt mondta, ez végállomás. A veje mérnök, és a mérnökök általában pontosak.

– Nyugágyat veszünk anyukának – csippantotta a lánya. – És itt fekket a kertben, virágok között. Azaleát is hozunk, tudom, hogy az a kedvence. Több tövet veszek, tele lesz a kert azaleával. Kár, hogy most nem lehet kifeküdni...

Emma elképzelte a kifekvést. A fekvőszék a földhöz tapadt, mint valami rögzített díszlet. A napsugarak úgy leszögezték, hogy fel se tudott volna ágaskodni. Az azaleák meg se rebbentek a szélben (ha ugyan nem felejtették el megvenni a töveket, ha lett volna szél).

bús halálköntös

A Föld forog, magával röpít mindent, csak Emma nyugágya mozdulatlan. Végállomás! Minden mozog, ugrik, siklik. Emma a tengerek mozgását áhítattal imádta. Egész életében az Indiai-óceánhoz vágyott, ha csak egy évre, ha csak egy hétre, ha csak néhány percre... Amíg a mélységben kapálódzó tajtékok taraján megkezdődik a halak vad tánca. A jelmezbál! A karnevál! A hal csíkos kosztümben tör ki a hínár díszletei mögül, sárga-fekete nagyestélyiben. A sárga az új párizsi divatszín, de a halak már beleköltöztek, mielőtt megjelent volna a

kirakatokban. Kék fejdísz, lila lebernyeg. Merész összeállítás! Különleges csipkefátyol. Átlátszó leffentyű, bús halálköntös. Elegáns. A fekete mindig elegáns. Aztán piros pöttyös köpeny, fejre húzható. Majdnem minden fejre húzható az üzletekben is – pizsama és nagykabát. És csíkok! Mindenhol csíkok. Ezer színű csíkok, amelyek szétválnak, összemosódnak, kerengenek az árral, zuhannak, forognak. Nem is tudja, merre menjen az ember...

Emmát aztán nem találták a házban.

– Régen elköltözött már – monda a szobaasszony Emma lányának. – Nem is értem, hogyhogy nem kapták meg az értesítést az eltűnéséről. Ráadásul hét euróval tartoznak. Úgy sietett, hogy azt ki sem fizette. A rendőrség nem talált okot a keresésére. Útlevelet és pénzt mutatott fel. Mindenki oda megy, ahova akar. Valami régi nyugta maradt a szobájában, rettentő magas összeggel. Egy hajójegy ára. De az nem lehetett az övé.

– Az övé lehetett. Nála volt az egész életjáradéka, és kifizette a hajóra.

Emma lánya az óceáni szigetekre gondolt, a halakra, amelyekhez bűvárruhában kell lemenni, zöld pikkelyes bűvár vezetővel.

Engedélyt kért, hogy kicsit még a házban maradhasson.

Kinyitotta a vastag fából készült szekrényajtókat, végigsimította a fiókok belsejét. Hiába bodorították ki gyönyörűségesen a haját, Emma lánya csak olyan volt, mint az elveszett borjú, aki anyja szagát keresi az istállóban.

Lugosi Lou pár nappal halála előtt küldte ezt a novellát. Utolsó írása közlésekor szeretnénk emlékeztetni különös látásmódjára, összetéveszthetetlen hangjára, humorára. Műveit eztán is folyamatosan közöljük retro rovatunkban.

kép | Gwen John művei, wikiart.com